

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Δέκατον και τέταρτον αριθμούμεν χρόνον,
κι' ἔδρα τὸ Πτολίεθρον εὐκλεδῶν, ἀγώνων.

Δεκαπέντε Νοεμβρίου,
λύσσα τοῦ Βουλευτηρίου.

Ἔτος χίλια ὀκτακόσια κι' ἑννεήκοντα ἑπτὰ,
παταράκα Στρατοπέδων και πλημύμρ' ἀπὸ Λεπτά.

Πόντος ἑξακόσια κι' ἓνα
κι' ὄλοι τάχομε χαμένα.

Ἐτοῦ Κανάρη τὸ βλαστάρι.

Ἰνόμισαν κι' αὐτὸς πὼς θάνατι τοῦ ψευτοπολέμου βάρδια
σάν τοὺς ἄλλους, ποὺ καλύθαις ἐβδομάρδιζαν σανοῦ...
πόνος ῥίξωσε ἴστον Ναυτῆ τὰ βαθεῖα τὰ φυλλοκάρδια,
ποὺ τὰ φλόγιζαν μπουρλότα τοῦ μεγάλου Ψαριανοῦ.

Ἄκουσε νὰ τοῦ φωνάζουν «τόση δόξα κρῖμα κρῖμα!»
κι' ἀπὸ τῶν ματιῶν τὴν ἄκρη
κατρακύλιε ἓνα δάκρυ,
κι' ἔσταξε σιγὰ κι' ἔχάθη μὲς ἴστον πικραμένο κρῖμα.

Μὲς ἴστης ἀδοξῆς ἀρμάδας τὴν ἔντροπῆ, τὴν καταφρόνια,
ρίχνει κάτω κι' ὁ Κανάρης τοῦ Ναυάρχου τὰ γαλόνια,
μὰ τὸ χέρι τοῦ φιλώντας τόσος κόσμος κελαίθει
πὼς δὲν γίνεται κοπέλι τοῦ Κανάρη τὸ παιδί.

Φασουλῆς και Περικλέτος, ὁ καθένας νέτος σκέτος.

(Ὁ Φασουλῆς ἴστον Ναύσταθμον ἔβρισκε τὸν Περικλέτο
κι' ἀρχίζουσι τὸ ντουέτο.)

Φ.—Νάτος λοιπὸν ὁ Ναύσταθμος κι' ὁ τρομερὸς Ἀράπης,
ποὺ τοὺς ναυμάχους τοὺς Ρωμηοὺς ἀσπροπροσώπους βγάξει,
κι' ἱμουντζουρώθηκε μ' αὐτὸν ὁ Τούρκος ὁ Σατραπῆς
κι' ὁ στόλος τοῦ δὲν ἄρρησε τῆς Πόλις τὸ Μπουγάκι.
Νάτος λοιπὸν ὁ Ναύσταθμος, νάτα τὰ συνεργεῖα,
ποὺ ἔφθ πολλῶν ἀργία,
νάτα τὰ λάδια, τὰ σχοινιά, τὰ ξύλα, τὰ μαντέμια,
ποὺ τὰ σκορποῦν ἔδω κι' ἔκει σορόκι και μελιτίμια,
κι' οὔτε κανεῖς δὲν ἔβρισκεται νὰ τὰ περιμαζέψῃ
και κάθε ξένος ἔρχεται νὰ ὄψ και νὰ χαζέψῃ.

Νάτος λοιπὸν ὁ Ναύσταθμος, νὰ και τὸ μονοπάτι,
ποὺ τότε καταμόναχος ὁ Πρίγκηψ ἑπερπάται,
πρὶν πᾶνε τὰ καράβια μας ἴσθ ἡ Μῆλο και ἴσθ ἡ Σκιάθου
νὰ πιάσουμε κταπόδια,
κι' ἐγὼ γιὰ τοῦτο κόντευα νταλίριο νὰ πάθω
μὲ σὲ και μ' ἄλλα βώδια.
Ἐδῶ λοιπὸν ἐσκίπτετο τοῦ μίλλοντος πολέμου
τὰ τὸς ἀνδραγαθήματα,
ποὺ τόσα κράτη γείτονα τοῦ φρικιωντος Αἴμου
τὰ πῆραν γιὰ μαθήματα.
Ἐδῶ λοιπὸν ἐσκίπτετο, κι' ἡ προκομαῖα δεξιμη
ποδῶν μεγάλων ἰχθυ,
και σχεδία ναυμαχιῶν, ποὺ χαραγμέν' ἔκομα
τὰ βλέπει μὲς ἴστον χῶμα.

Πολλοὺς αἰῶνας παρείδες, Μούσα,
τὰς νίκας τῶων περιφανῶν,

καί δὴν ἠκούσθης καλλιφωνοῦσα
μεγάλον ἄθλον σημερινόν.

Ἀθονόστομος καὶ νῦν ὡς πάλαι
τὴν Τουρκομάχον μας Ἑλλάδα ψάλε,
ὅπου ἴστας ὀφθαλμοὺς τῶν Σαλαμίνων
καὶ τῶν πολέμων μετὰ Χριστόν
προσθεῖται ὀφθαλμοὺς καὶ τῶν Δελφίνων
κι' ἄλλων συγχρόνων πολεμιστῶν.

Ἐχειροκρότησαν ὁ κόσμος ὅλος
κι' ἔφαλεν ὕμνος Πινόαρχικούς
ὅταν βροβαροῦζε βασιλείων στόλος
τοὺς ἀχρῶνας τοὺς Τουρκοκίους.

Κι' ἀμείσως ἔτριψαν ὅλοι τὰ μάτια
ὅσταν εἶδαν ἐκστατικοὶ
ὅτι καὶ τᾶχυρα κἀνοὺν κομματίτῃ
καὶ τὰ σκορπιζοῦν ἰδῶ κι' ἑκαί.

Ἐχειροκρότησαν ἡ νῆα πλάσις
τὸν ψευτοπόλεμον τῆς συμφορᾶς,
ἑκαίνοι τῶστροψαν διὰ θαλάσσης
κι' ἑκαίνοι τῶστροψαν διὰ ξηρᾶς.

Νάτος λοιπὸν ὁ Ναύσταθμος, ποῦ τὸν ἕμνου ἰαίροι
καὶ τόσα γιὰ τῆς ὀφθαλμοῦ τοῦ «Σαρπη» ἐξιστορεῖ,
νὰ τὰ κοτίεσσα τὰ πολλὰ καὶ περισσευεῖνας
μὲ νίνικας κἀθε μῆνα,
ποῦ τρεῖς γιλιᾶδες, Περικλῆ, τοὺς χιτρετοῦν αἰῶνας
ἀπὸ τὴν Σαλαμίνων.

Ἄπ' ἰδῶ πούλερικά
κι' ἀπ' ἑκαί σιδερικά
κι' εὐρλεκτά κι' ἑκρηκτικά
τῶν Ναυμάχων ὕλικα.

Κύττα σῦνεργα ἴστω ὄρομο,
ποῦ τὰ τρώει μαύρη γῆ,
καὶ τὰ παίζου ὀχιως τρόμο
οἱ κομπάρ οἱ ναυπηγοί.

Νὰ καὶ Χότσικας ταχυθόλα,
ὅπου λῆνα καὶ γι' αὐτὰ
πῶς μαζὶ τὰ πῆσαν δια
γιὰ στολίδια περιττὰ
ὀχιως γέμισμα κανένα,
νὰ μὴν πᾶνε ἴστω χαμῆνα.

Νὰ τορπίλαις ἀπὸ ξύλο,
ποῦ τῆς εἶγαν μαζὶ
σάν ἰσκιάζανε ἴστω Μῆλο
τὸν Σουλτάνο τὸν Γαζῆ.

Κύττα κόταις, βρὶ φωρίτη,
κύττα καὶ θρημμένους χοίρους,
ὅπου ψάχνου μὲ τὴν μύτη
γιὰ βροντωῖδας ὕδραγγούρους.

Κύττα τοὺς πῶς σεργιανίζου,
κύττα τοὺς πῶς πηλαλοῦν...
κἀτὶ βροῦκαν καὶ γρολλίζου
καὶ τοὺς ἄλλους προσκαλοῦν.

Κύττα τὸν ἀντίκου βράχον,
κύττα ὄρατα Περατῶν,
κύττα Σαλαμινομάχον
καὶ Κανάρηδων πυρῶν.

Ποῖος γδούπος, ποῖος θρήνος
ἴστω νερὰ τῆς Σαλαμίνων,
τί σκηνὴ χαρᾶς καὶ φρίκης
ὅταν μῆσα ἴστω πύρρως
βλίπω τῆς Ἀπτεροῦ Νίκης
τοὺς πλοκάμους τοὺς χρυσοῦς.

Κι' εἰς κραυγᾶς τῆς Νίκης τόσας
ἀπαντοῦν ἐκ τοῦ προχείρου
τὸ κακάρισμα τῆς κλώσσης
καὶ τὸ γρολλίσμα τοῦ χοίρου.

Παῖδες τῶν Ἑλλήνων ἴστω
ψαλλοντας προγόνων νίκας,
κι' ὅλοι τῶρα πολεμῖτε
γιὰ χροῦν καὶ χροῦν θήκας

Δι' αὐτὰς καὶ μόνον μένος, δι' αὐτὰς καὶ μόνον φόρα,
κι' ἐν ἴστω κράτος τοῦτο τῶρα
δια βροῦκαν ἀδεῖανά
σάν ἑμπόρια κενά,
μὰ δὴν πρέπει κι' ἡ κολιγῆς μας ν' ἀπομείνου ἀδεῖναίαις
κι' ἄς χορταίνου τ' ἄνερτα μας μὲ μπριζόλαις χοιρναίαις.

Κότα πᾶτα τὸν Γινναρῆ
καὶ παπὶ τὸν Ἀλωνάρη,
κι' ἔγινε μόλα κι' ἔγινε λῆσα
νὰ παχύνη σάν κανάρι
καθε τοίρος, πούχει μῆσα.

Νὰ φράκαλα τριγύρω μας καὶ τόσα ροκανίδια,
μὰ νὰ κι' ἡ λίμνη, Περικλῆ, ποῦ γίνονται τὰ ἴστωιδια,
κι' ἔλ' οἱ φαγαῖδες σῆμερα μού λῆνα, λαζαρόνε,
ὅτι τὰ ἴστωιδια τὰ καλὰ ἴστω Ναύσταθμο τὰ τῶνε.
Γιὰ τοῦτα τὰ θαλασσινὰ Πτωγοπροδρόμων ὕμνοι
δὴν εἶθανου, Περικλίτο...
χιλιᾶδες ἴστωιδια, βρὶ παιδιὰ, μὲς ἴστω μεγάλη λίμνη
νὰ ριζῖτε κι' ἔριτο,
γιὰ νὰ γενού μὲ τὸν καιρὸ καὶ νὰ τὰ φῶν ναυμάχοι
ποῦ ὀχιως ἴστωιδια δὴν περᾶ τὸ δόλιο των στομάχι.

Π. — Πᾶμε, Φασουλ ἤχαζι,
πρὶν χειμῶν ἔλθῃ ὄριμας,
ἴστω ἴστωιδια γιὰ μαζὶ
νὰ ζητήσωμα κι' ἑμεῖς.

Φέρτε μου καὶ ρεσινατό
γιὰ νὰ σκούω Λευθηριαίς,
καὶ ν' ἀδεῖζω ὡς ἴστω πέτο
τρίγχι τῶραχ ἡ ποτηριαίς.

Φ. — Τῶραγε ἴστωιδια τοῦ Ναύσταθμου τέτοιο ρέψιμο νὰ κἀνη
ποῦ νὰ λῆς, βρὶ Περικλίτο: «Ναύσταθμα, νὰ μὴν πεθάνῃ».

Τόκα μισ... παντού χαλαστρα,
τόκα, βλαση. κι' έξω νου,
πην τής Πριβίξας τὰ καστρα,
πκεί τὸ Καρχημπουρνου.

Νὰ καὶ χάβαρο καὶ μῆδι
ὁ μείζεις ἂν δὲν σὲ φθάνη,
κι' ὄρα, Τούρκαι, κι' ὄρα, Μῆδοι,
κι' ὄρα, Σέρξαι καὶ Σουλτάνοι.

Ὅμοι στρεῖδι καμωμένο μὲς 'στῆς λιμνῆς τὸ στενὸ
μὲ νὰ νοιώσης σὰν τοὺς ἄλλους τί θὰ 'πῆ θαλασσινὸ,
κι' ὦχ! γιγαρούμι καὶ γιγαρούμι,
Περικλίτο θεοτούμπη,
κῆμα Σελλαμίνος βόγγα,
φύγε, τῶν Περσῶν δυνάστα,
κι' ἔλα σὺ, κυρὰ Μαριόγκα,
κι' ὅλα τὰ ποτήρια σπάσατα.
Ὅμοις τούτο μας τὸ σκάφος, ὅπου λέγετ' «Εὐκείρια»;
ἔχει τίποταν ἰστοσίχ.
πού καθὼς τὸ «Σκρίπ» μὰς γράφει
δὲν τὴν ἔχουν ἄλλὰ σκάφη.

Διηγούνται πολλοὶ φαμφαρόνοι
πὼς μὰ μίρα δὲν ἔχταν λεμόνι
γιὰ νὰ φάνε τὴν σούπα ζυνη.
κι' ἔχε σκίψις μεγάλη γινῆ.

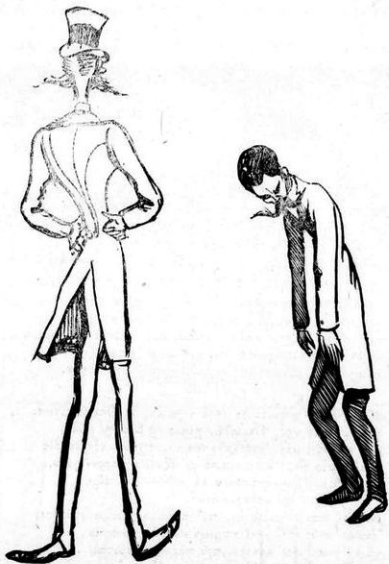
Ὁ Κουτσούκος ἀμείσως ἠγεῖται
τοῦ σκιρτῶντος ἑκείνου χορσῦ,
καὶ μὲ σκίψιν ἀνθρὸς τομητροῦ
πρὸς τὸ πλοῖον κινεῖται.

Κι' ὡς θεὸς τοῦ πλωτοῦ Βασιλεῖου
ὁμιλεῖ 'στὸν πιλότο τοῦ πλοῖου:
«Πρὶν ἢ σούπα τὴ βράσι τῆς πάρη
τρίχα τρίχα νὰ φέρη; λ ε μ δ...
τούγε μείνει τὸ νὶ 'στὸ λιμνὸ
κι' ἢ φεργαδ' ἀμολάρετ.

Νάττη νάττη... ἔσει ταξιδεῖσαι
καὶ δραγμαὶς ἐβδουῆντα ἔδεύει
γιὰ νὰ πάη γοργῆ 'στὸν Περσίχ
καὶ νὰ φέρη ξινὰ 'στὴν παρέχ.

Τί χαρὰ γιὰ τὸν κάθε μας κύντη,
τί θριάμβου μεγάλου σκηνή!...
κάθε προῦγων πιτεῖται κι' ἀνάφται,
πού τὴν σούπα τὴν τρώει ζυνη.

—Κύττα τὰ καραβῆκια μας πὼς στέκου ἀραγμαῖνα,
λές κι' εἶναι κουρασμένα.
—Ὅμοι τὸλιπὲ πὼς ἔτσι δὲ 'στὸν Νάουσταθμο θὰ τᾶβρω;
—Ὅμοι, τὰ βλέπω 'στὴ σειρά, καὶ χῶνο δάκρυ μαῦρο.
—Μὴν κλαῖς, καυμένη Περικλῆ, γιὰ τούτο μας τὸ δράμα
αὶ μὴ μὲ κάνης νὰ γελά μὲ τὸ μικρὸ σου κλάμμα.
—Νάτα τῆς δόξης τῆς πλουστῆς τὸ λατρευτὰ μνημεῖα,
—βλέπου δλοῖ, μὰ φυγῆ δὲν λαχταρᾷ καμμία.
—Μὴν κάνης ἔτσι, Περικλῆ, σὰν παθιασμένη τσοῦκα,
καὶ δὲν ξέρεις ἂν κι' αὐτὰ τὰ τρίκοτα τοῦ Στόλου
καυθαλοῦν καμμία φορὰ λεμόνια γιὰ τὴν σούπα,
ὅσο ἄγχοις ἀγυγόμενοι δὲν ἔχει γούστο ὀθλοῦ.
—Ὅμοι, πού δὲν ἔρηταν 'στους Τούρκους ἀχρωῶνα,
τὸ τούτα, πού δὲν ἔρηταν 'στους Τούρκους ἀχρωῶνα,

Τάνηψι 'μπρὸς 'στὸν θεὸ τὸν Θεωρῆ,
πού κορδωμένος κάνει τὸν βαρῦ.

μὴν κλαῖς, κουτὸ κεφάλι,
κι' ἔλα νὰ πάρωι κι' ἐμῆς σερβίτσιτ καὶ Κορῶνα
καθὼς ἐπῆραν κι' ἄλλοι.

Ἐλάτε νὰ τὰ γούσωμε μὲς 'στὴν ἀναμπομπουλα,
χῆμηξὲ καπετάνου τῶν, Ρωμαϊκῆ ρεμουλα,
κι' ἂς πλιατσικολογήσωμε τὸ Στόλου τὴν ἀρμάδα,
πού νίτη σκίτη νὰ βρεθῆ σὲ μίαν ἔβουμάδα.

Ἐλα καὶ σὺ, βρὶ φουκαρὰ,
πάρε κανένα δισκο,
κι' ἂν ἢ κοιλιά σου γουργουρᾷ
καὶ παῖξη Καραῖσκο,
τούλάχιστον, βρὶ Περικλῆ, σὲ τούτον τὸν αἰῶνα
νάχης μαχαροπήρουνα καὶ πᾶστα μὲ Κορῶνα,
κι' ὅποταν 'στὸ στομάχι σου καὶ σὺ, πόλιμου θρέμμα,
νυμμοὺς καταλαβάνης,
νὰ βάζης 'στὴν κοιλίτσα σου τὸ πᾶτο μὲ τὸ Στίμμα
κι' ἀμείσως νὰ χορταίνης.

Μὴ τὴν ρεμουλα σήμερα κι' ἐγὼ θὰ ξεθυμῶνα,
τυχούσης δ' εὐκαιρίας
θὰ πάρω τῆς ἀρμάδας μας κανένα λαθωμένο
πρὸς χάριν τῆς κυρίας.
Ἐμπρὸς μὲς 'στὰ καραβῆκια μας νὰ γίνου ὅλα νίλα,
δὲν εἶναι μαῦρα δάκρυα τῆς ὄρας τῆς παρούσης,
μὰ πάρε, Περικλίτο μου, σχινιὰ, μαντίτσια, ξύλα,

και πᾶς ἀνὴρ ζυλεύεται δρούς καταπεσοῦσης.
Ἐδῶ και ζῦλα τῶν πολλοῦ, πούδων γεραῖς μασειαῖς...
τί ζῦλικη πλουσία !...

κί' εἰνουμεῖναν γίνονται μαπουλά και καπίλας
ἀπανήν δημοσίε.

Ἐδῶ και μούμπλα σπητιού ἔμπορεῖς νά παραγγίλης,
ἦ και μονάχος νάρχουσι ν' ἀράζης, ὅ, τι θέλεις.

Νά και τὸ σκάφος τὸ κλεινόν τῆς νέας Ἀμεριτίτης,
πού τὸ κυττᾶς και φριττεῖς,
κί' ἂν γιὰ τῆς Λάμις ἰρωτᾶς τὰ μούλικα τὰ λούσα
οἱ παραμπῶ σ'τῆ γωσῆ τῶ Στάη πανταχοῦσα,
πού ἡ Βουλὴ τὴν ἴσαικε μὲ λόγια τοικουράτα,
κί' ἔγω γαλῶντας ἔδελπα τὰ πάλια τὰ γεμάτα.

Π. — Τούτη μονάχα τῆς Αἰλῆς ἡ Λάμις κί' ἡ Γοργόνα
μας ἔγῃκε σὰν παρηγοριὰ μίς' ἀπὸ τὸν ἀγῶνα,
γιὰ νὰ στερῶν τῆς καρδιάς και βαλασμο νὰ χύνη,
κί' ἀπὸ ναυμάχους και στρατεῖς, πού κούσανε τὰ πρέσσα,
μόνον αὐτὴ κατάρχουσε 'στὸ μίλλον θ' ἀπομείνη
νάσαι φοβέρ' ἀδιάκοπη 'στου Κεντρικοῦ τὴν κάσσα.

Φ. — Νά και μπαρούτια 'στὸ νερό και βαμβακοπυρίτιδες...
γιὰ κῦτταξί τῆς, Περικλῆ, χωρὶς νὰ βγάλης μόκο,
μού λέν πῶς μίς 'στῆ θάλασσα τῆς ρίχουν ἑξέπιτῆδες
γιὰ νὰ μὴν εἶναι 'στῆ στεριά κί' ἔξερνα πάρουν φόκο,
σὰν ἔλθου Πριγκηπόπουλα νὰ μείνου ἰδῶ πέρα
γιὰ καθαρόν ἀέρα.

Νά κί' ἕνας εἰνουμενος, πού πάντα στρεῖδινα ρίβεται,
ἰδοῦ κί' ἀνθρώπων και πτηνῶν μεγάλη συνικία,
νὰ κί' ἕνας νέος κόκορης, πού παρακοροῦεται...
και σὺ νομίζω πῶς θὰ πᾶς εἰς τὰ Ναυτοδικεῖα.

Π. — Ἄλλοτε τόσα ξαφνικά νὰ τάκουγα θ' ἀρρώσταῖνα,
μὰ τόσαις βρώμας σήμερα μὰς βγαί' ἡ Ψωροκώσταῖνα,
πού μὴν ἡμέρα, Φασουλῆ, νὰ μὴν ἀκούσω τίτοια
μὲ πιάνουε σελκίτια.

Φ. — Μὰ τῶρ' ἄς φύγωμα κί' ἐμαῖς μὲ ἡγήρω και
και πάλι ξαναγομάστει οἱ τοῦτο τὸ τοιφίλι.

Διαθήκη Ντεληγγράνην γιὰ τοῦ Κορδονοῦ τῆ Στάη

"Ἐλα λοιπόν, Μπακόπουλε, και ὅς συχωροχάρτι
'στὸν γέρο Μπωναπάρτη,
φίρε και σὺ μὲ πρότασι μεγάλη, Πεμτζε,
κί' ἄς λένε τᾶλλα ζε.

Συχωροχάρτια ὄωστε μου, τροχίστε τὸ καλίμι...
κυτταῖς και τάνηφι μου, μπροστά μου σοῦζα τρέμι.
Συχωροχάρτι ὄωστε μου, πετάετεις παθούραις,
και διόλου μὴν προσίχεται 'στῆς παλοπατακαθούραις,
'στου τύπου τὰ ζῶφουτα, τὰ κνῶδαλα, τὰ ράκη,
πού φέρουν χρώμα κίτρινον τοῦ κίτρου και τῆς φράπας,
και τὰς εὐθνας τὰς ἱστοῦν ἀπὸ τὸν Θεωώρακη,
πού σὰν και τοῦτον ἄσπιλος δέν εἶναι μῆτε Πάππας.

Γιὰ τὰ πολλά μου τρόπαια τοὺς τῶραι μαῦρος φθόνος,
μὰ οἱς νὰ βεβιάσωμεν τὸν ἕνα κί' ἄλλον γάχα
πῶς ἀπὸ τόσας συμφορὰς τοῦ λήξαντος ἀγῶνος
ἡ τιμημένη μας πατρίς ἔχηρησε μονάχα,

κί' ἔγω τὸ μεγαθήριον κί' ὁ τῶν ἡρώων ἦρος
μακρὰν τῆς ἡμέρας τῆς Ἀρχῆς περὶν σὰν ζωντοχῆρος.
Συχωροχάρτι ὄωστε μου και χωριστὰ κί' ἑμοῦ
κί' εὐθνας νὰ ζητήσετε παρ' ἄλων πλὴν ἐμοῦ,
κί' ὄστις 'στου γένους τὸν βρωμὸν τὸ μέγα πολυκἀνδουλον
ἐβουσίμη τὸ κυτταξί,
νὰ δέση 'στὸ κεφάλι του κανίνα μισοκἀνδουλον
κί' ἄς κλαίη κί' ἄς σπαράζῃ.

Και σ' ὄποιους ὁ Κορδονοῦς καθόλου δέν ἀρίσει
νὰ πᾶνε 'στὸν Ἐνδὴρ Πασσὰ και νὰ φορίσουν φίστι.
Ἄμπορεῖ νὰ πᾶτε τρεῖς φοραῖς ἀκόμη κατὰ κράτος
κί' ἔγω καθὼς και σήμερα νὰ στίκω κοτσονάτος,
γιατὶ μαράζια και καυμούς δέν πέρνω μῆτ' ἑπήρα,
και τὴν Ἀρχὴ ἄρχητᾶρινα νὰ τὴν χαρῶ και χήρα.

Ἐγέρασα, μωρὶ παιδιὰ, πενήντα τόσους χρόνους
δουλεύων τὸ Κορδόνιον και τοὺς φιλάτους μόνους
πότε σὰν γέρος τοῦ Μωρῆ, πότε σὰν Ρήγας μάρτυς,
πότε σὰν Μπωναπάρτης,
πότε διώκτης τῆς Αἰλῆς, πότε Σφηνκοκλιάρης
γλυκὺς και καλλιπάρειος.

Ἐπέρασαν, μωρὶ παιδιὰ, πενήντα τρία χρόνια
και αραθόραις ἔγιναν τὰ πρῶνη μπαρμπετίτια,
ἔγέρασα, μωρὶ παιδιὰ, και γέρος μίς' τοὺς γέρους
κορδῶν τοῦ κορακί μου λιγνὸν σὰν κυπαρίσι,
μὰ τρεῖς μακαίριος αὐτοῦ ἀπὸ τοὺς Ἡμετέρους,
πού τὸν παππού και ζωντανὸ θὰ τὸν κληρονομήση.

Πάρτε τὰ ὄρῶ τὰ βάζα μου, τοῦ Βασιλῆα πιακίσι,
πάρτε τὸν Μεγαλόσταυρο, πού τότε 'στὸ Παλάτι
ὁ Βασιλῆα ἰσίμως γιὰ νὰ μὲ τὸν φορέση,
κί' ἔθγαλα τὸ σουρτοῦκο μου κί' ἰβῶναζα ἐσπολλάτη.
Νὰ και τοὺς ἔλλους τοὺς σταυρούς, μοιράστε τους εἰς ἄλλοι,
θίλω καθεῖς ἀπ' ἄλλο μου νὰ πάρη μερικότι,
μὰ πάρτε και τῆς Κηρσισιᾶς τὸ πρῶτο περιδῶλι
ἀέρα νὰ χορταίνετε Βορειοδυτικό.

Πάρτε σπαθιά και τρικαντὰ τριῶν λαμπρῶν πολέμων,
πού τ' ἔραμαζαν τὸν Αἶμον,
πρὸ πάντων ὁ τοῦ τρίτου
τοῦ και πολυθρολήτου.

Ἄδικός σας εἶναι, βρε παιδιὰ, κί' ὁ κόκκινος ὁ σκούφος,
πού μίς 'στὴν γῆν τῆς Καρκαλοῦς ὁ Θεωώρας τὸν 'φορεῖς...
φορεῖτε τον συχνὰ και σίς, κί' ἄς λήη καθὼς μπουφῶς
πῶς ἡ φαλέκρα τοῦ παππού οἱ τίτοια σκούφια χωρίσι.

Πάρτε και δάφνικα μούλικαις και σῦρτε 'στὸ Δαφνὶ
νὰ βουβαθῶν ζωντοβόλα κί' ἀντιπάλια στρωφῶσι.
Πάρτε και τριαντάφυλλα, πού γίνουε εὐωδίας,
κί' ὅταν 'στὸ στήθος τὰ φορῶ μαραιῖνα και μαραινομαῖ,
'δικός σας κί' ὁ τοῦ Σῶλοθουρου μακρῆς ζουρλομανούας,
πού τώρα μου τὸν ἔχαρισε νὰ δίνω και νὰ δίνωμαι.

Τίτοια χρυσὴ κληρονομιά 'στους Ἡμετέρους ἀφίλια,
κί' ἂν ξεφουτρώσω λάχανα τριγύρω 'στὸν παππού
νέχρατῆ τὸ κοπάδι μου νὰ κοβῆ λαχανόφυλλα
και γιὰ τῆς στρωγγας τὸν καῦμὸ νὰ κλαίη πού και πού.
Κί' ἂν ὄητε μίς 'στῆς Κηρσισιᾶς τὸ δόλλιο περιδῶλι
νὰ ξεφουτρώση ξαφνικά μικρὸς κολοκυθοσορος,
τότε νὰ πᾶτε, βρε παιδιὰ, εἰς τὴν ἡμέρα τὴν Πόλι,
'δικός μας ὁ Ντολιμᾶ-Μπαζίς, τὸ Τῶπ-Χανὲ κί' ὁ Βόσπορος!